

ת"פ 2522/06/17 - מדינת ישראל נגד מאמון אבו רביעה, סלים אבו שארב, סער גביש, מובילי עין בוקק בע"מ

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 2522-06-17 מדינת ישראל נ' אבו רביעה ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט עמי קובו
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. מאמון אבו רביעה
2. סלים אבו שארב
3. סער גביש
4. מובילי עין בוקק בע"מ

הנאשמים

ב"כ המאשימה: עו"ד שלומי ויזן

ב"כ הנאשם 3: עו"ד אלברט הראל

גזר דין (ללא הרשעה)
בעניינו של נאשם 3

רקע

1. הנאשם 3 (להלן: "הנאשם") הורשע בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירה של **סיוע לקבלת דבר במרמה**, עבירה לפי סעיף 415 רישא יחד עם סעיף 31 בחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום, בשנת 2014, הנאשם 1 רצה לפתוח חשבון בנק לנאשמת 4, חברת מובילי עין בוקק, שלא יהיה רשום על שמו, אלא על שמו של אחר. הנאשם שימש כרואה חשבון של נאשמת 4 והיה בעל היכרות עם סניף באר שבע של בנק הפועלים (להלן: "סניף הבנק"). ביום 8.7.14 הגיע הנאשם, ביחד עם נאשם 2, לסניף הבנק כדי לפתוח חשבון בנק לנאשמת 4. בהתאם להנחיותיו של הנאשם 1 ובמסגרת המרמה המתוארת בכתב האישום, במהלך פתיחת חשבון הבנק, חתם הנאשם 2 על טופס נהנה, בו מוצהר בכזב כי בעל השליטה בנאשמת 4 הוא הנאשם 2 וכי אין נהנה נוסף בחשבון הבנק. זאת על אף שבעל השליטה האמיתי בנאשמת 4 ובחשבון הבנק היה הנאשם 1. באותה העת, הנאשם היה מודע לכך שבעל השליטה האמיתי בנאשמת 4 ובחשבון הבנק היה הנאשם 1 ולא הנאשם 2.
3. הצדדים הגיעו להסדר דיוני, הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן ונשלח לתסקיר שירות עמוד 1

המבחן. כמו כן הוסכם כעובדה שמעמדו של הנאשם כרואה חשבון לא היה הכרחי לצורך פתיחת חשבון הבנק. הוסכם כי המאשימה תטען לעונש ראוי של מאסר על תנאי, של"צ בהיקף של 100 שעות וקנס ואילו ההגנה חופשיה בטיעוניה.

תסקיר שירות המבחן

4. על פי תסקיר שירות המבחן, הנאשם כבן 52, רווק ללא ילדים, מתגורר בבית הוריו בכרכור. עובד כרואה חשבון עצמאי. לאורך השנים תפקד באופן תקין במסגרות חינוך, סיים 12 שנות לימוד, שירת שירות צבאי מלא ביחידה קרבית בצה"ל, ולמד ראיית חשבון במכללת רמת גן. עובד כרואה חשבון משנת 2001. לנאשם חובות כספיים משמעותיים החל משנת 2008 על רקע עסקת נדל"ן שכשלה וקריסת עסקיו. בגין מצבו הכלכלי המתואר, איבד חלק מנכסיו ובין היתר את בית הוריו.

הנאשם ללא עבר פלילי, הודה בביצוע העבירה המיוחסת לו והביע חרטה על מעורבותו בה. מסר כי הבין והפנים שמדובר בהתנהלות אשר בגינה עלול לשלם מחירים ולכן הפסיק להתלוות ללקוחותיו בפגישותיהם בבנק. תיאר את התנהגותו בעבירה כחריגה לו ואשר אינה מעידה על תפקודו כרואה חשבון. הנאשם מדווח כי כיום מתנהל באופן מחושב ואחראי, מציב גבולות ללקוחותיו ונמנע מהתקשרות עם לקוחות המעלים חשד להתנהלות לא כשרה.

שירות המבחן ציין כי כנגד הנאשם מתנהל הליך פלילי נוסף בבית משפט השלום בבאר שבע בגין מסירת הצהרה לא נכונה למנהל משנת 2013, בגינה הופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן אשר המליץ להימנע מהרשעתו ולהטיל עליו צו של"צ.

כגורמי סיכון, התייחס שירות המבחן לאופי העבירה וחומרתה, פוטנציאל חשיפתו לאירועים דומים בעתיד ולניהול הליך פלילי נוסף בגין התנהגות לא תקינה בתפקידו כרואה חשבון.

כגורמי סיכוי התייחס שירות המבחן להיעדר מעורבותו של הנאשם בעבירות פליליות לאורך השנים, ההתרשמות כי ההליכים הננקטים כנגדו עוררו בו תחושות מתח וחרטה אשר ביססו הרתעה, שינוי שערך בהתנהלותו מאז העבירה הבא לידי ביטוי בהקפדה ובבדיקה יסודית, לצד הצבת גבולות ללקוחותיו.

שירות המבחן המליץ על הטלת צו של"צ בהיקף של 100 שעות בהתאם לתוכנית שפרטיה בתסקיר.

באשר לסוגיית ביטול הרשעתו, מסר הנאשם כי הרשעה בדין תמנע ממנו לעבוד במקצוע ראיית החשבון, מצב שיגרום לפגיעה כלכלית וימנע ממנו אפשרות לכיסוי חובותיו והמשך הטיפול בהוריו הקשישים. כמו כן הביע הנאשם חשש כי שהרשעתו תפגע בדימויו האישי והחברתי מעצם תיוגו כמפר חוק.

לאור ההתרשמות כי מדובר באדם המנהל אורח חיים נורמטיבי וחיובי, ללא הרשעה קודמת בפלילים, אשר נוטל אחריות ממשית למעשיו ולהתנהלותו וכדי שלא לפגוע בתפקודו התעסוקתי ולהביא בכך להחמרה במצוקתו הכלכלית הקיימת, המליץ שירות המבחן לשקול בחיוב את סיום ההליך באי הרשעה.

טיעוני הצדדים

5. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד שלומי ויזן, לאור הסמכת הצדדים, הטיעון מתמקד בשאלת הרשעתו או אי הרשעתו של הנאשם. חלקו של הנאשם בעבירה קטן מחלקם של הנאשמים הנוספים, אך חומרת מעשיו נבחנת ביחס למשרתו כרואה חשבון של נאשמת 4 והשלכות מעשיו שהיוו חולייה שבסופה התאפשר ביצוע של עבירת הכשלת דיווח לרשות להלבנת הון, הגם שביצוע עבירה זו אינו נזקף

לחובת הנאשם. מעשיו של הנאשם מחייבים הותרת הרשעתו בדין וזאת בשל חומרתם. הדברים מקבלים משנה תוקף כשברקע קיים תיק נוסף בו העבירה משנת 2014, בגין עבירה חמורה של הצהרה כוזבת, שגם בהליך זה מבקש הנאשם לסיימו באי הרשעה. מעבר לכך, גם התנאי השני של הלכת תמר כתב הידועה - פגיעה חמורה בסיכויי השיקום של הנאשם - לא מתקיים. הרשעה בפלילים לא מובילה לשלילת רישיון אוטומטית של מקצוע ראיית החשבון. סעיף 12 לחוק רואי החשבון, תשט"ו-1955 קובע כי עם היוודע על עבירה, אפשר לפתוח בחקירה. לצורך השוואה, בחוק לשכת עורכי הדין, יש סעיף ספציפי של השעיה זמנית מקום שמוגש כתב אישום נגד נאשם שהוא עורך דין. ועדת האתיקה יכולה להגיש בקשה להשעיה זמנית ובית הדין המשמעתי יכול להידרש לכך ולהשעות את עורך הדין עד תום הברור וגם אז אין הכרח שבסופו של יום יוביל הדבר לשלילת רישיונו, אלא זהו אחד מקשת העונשים המנויים בסעיף 68 לחוק לשכת עורכי הדין, המתחיל באזהרה ומסתיים בהוצאה מהלשכה לצמיתות לעורך דין שהורשע בפלילים. בלשכת עורכי הדין מנגנוני הענישה קשים יותר, ואף שם אין אוטומטיות של הוצאה מהלשכה במצב של הרשעה בפלילים. מכאן שבעניינו מדובר בפגיעה פוטנציאלית, עתידית וספקולטיבית. מועצת רואי החשבון יכולה הייתה לפעול כך כבר בשנת 2014 משידעו על ביצוע העבירות, אך לא עשו זאת.

המאשימה עותרת להותיר את ההרשעה על כנה ולהטיל על הנאשם מאסר על תנאי, של"צ בהיקף של 100 שעות וקנס מוסכם של 2,000 ₪.

6. ב"כ הנאשם, עו"ד אלברט הראל, עתר להימנע מהרשעת הדין הנאשם, ולהסתפק באי-הרשעה ושירות לתועלת הציבור כהמלצת שירות המבחן. בבחינת כתב האישום ניתן ללמוד כי כל חטאו של הנאשם הוא שהתלווה למי מבעלי החברה לסניף הבנק, לא היה לו קשר לפתיחת חשבון הבנק, וכפי שהוסכם בהסדר הטיעון, מעמדו כרואה חשבון, לא היה הכרחי לצורך פתיחת חשבון הבנק והוא עשה כן כטובה. הנאשם לקח אחריות למעשיו, הודה בהזדמנות הראשונה. הנאשם הכיר את סניף הבנק, אמר לנאשם אחר כי מכיר את הסניף, אך לא היה במעמד החתימה ואף לא חתם בעצמו. מלכתחילה כתב האישום ייחס לו הכשלת דווח כשמצוין כי נאשם 2 לא ציין מי הנהנה בחשבון. הנאשם לא היה בעת פתיחת החשבון ולכן לא יכול היה לדעת. לא בכדי המאשימה הסכימה שההגנה תבקש במקרה זה אי הרשעה, היות ומדובר בעבירה מינורית שלא נעשתה עקב תפקידו של הנאשם כרואה חשבון. מדובר במקרה שאירע לפני כחמש שנים. הנאשם בן 53, ללא ילדים, אין לו בחיים דבר מלבד הוריו המבוגרים שהוא מתגורר בביתם ותומך בהם, וכן עבודתו.

בשאלת אי הרשעתו של הנאשם, אין כל התאמה בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי כעולה בסעיף 12(ב)(4) לחוק רואי חשבון, תשט"ו-1955, המקנה סמכות לביטול רישיונו של הנאשם. במקרים של אי הרשעה, לשכת רואי החשבון אינה נוהגת לפעול בהליך זה או אחר. לעומת זאת, ברגע שאדם הורשע, הוא מגיע ללשכת רואי החשבון ואין לו מה לטעון זולת לבקש רחמים. החוק מאפשר ללשכת רואי החשבון לשלול את רישיונו וזו אינה התוצאה רצויה במקרה דנן. אכן, רק במקרים חריגים ניתן להסתפק באי הרשעה, כאשר היחס בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי אינו סביר. במקרה זה ברור הדבר שאין פרופורציה. כפי שתסקיר שירות המבחן מציין מדובר באדם עם בעיות רגשיות ששירות המבחן המליץ על אי הרשעה למרות שידע שמתנהל הליך נוסף נגדו, ועל אף שהדבר אינו מקובל. שירות המבחן השתכנע שהנאשם שינה דרכו מאז. הנאשם למד את הלקח ומשנת 2014 אין לו שום הסתבכות נוספת. שירות המבחן פרט את קשייו המשפחתיים, ניתוק הקשר של אחיותיו ממנו, אדם בן 50 שלא נישא ומתגורר עם הוריו ותומך בהם. הנאשם הודה ומוכן לשמש עד תביעה נגד הנאשמים

האחרים.

הנאשם עומד בכל הקריטריונים הקבועים בפסיקה לאי הרשעה, וראוי לסיים את ההליך בדרך זו.

7. הנאשם טען כי ראיית חשבון היא כל עולמו. הוא תומך בהוריו, אביו חולה במחלת הסרטן ואמו עברה לפני ימים ספורים ניתוח לב.

דין והכרעה - סוגיית ההרשעה או ביטולה

8. הימנעות מהרשעה, תוך הטלת צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, מהווה חריג לכלל לפיו, מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו בדין. הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית, היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא מהווה תוצאה מתבקשת של הוכחת האשמה הפלילית. ההרשעה הפלילית של נאשם שאשמתו הוכחה מהווה מרכיב חיוני בהליך הפלילי, ונועדה להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה, שגמול עונשי בצדו. חרף הכלל האמור, המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת הכלל המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, קיימת אפשרות כי חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.07)).

9. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. ככלל, סיום ההליך באי הרשעתו הינו חריג לכלל לפיו משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. ראוי להסתפק באי הרשעה רק במקרים יוצאי דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרת העבירה.

10. בכל הנוגע לרף החומרה אשר בהתייחס אליו ניתן להסתפק באי הרשעת הנאשם, ראוי להפנות לע"פ 5446/15 **חנימוב נ' מדינת ישראל** (3.3.16) שם ביטל בית המשפט העליון את הרשעתו של נאשם שהורשע בעבירה של סיוע לסרסרות למעשי זנות, תוך קביעת הדברים הבאים:

"אכן, מעשיו של המערער חמורים הם. במעשים אלו הוא היווה חוליה חשובה והכרחית בשרשרת נפשעת של ניצול נשים ומכירת גופן. אין להקל ראש כלל וכלל בפסלות המשפטית והמוסרית הטמונה בבסיס המעשים הללו, ויש לגנותם מכל וכל. עם זאת, יש לבצע בדיקה פרטנית של כל מקרה לגופו ולתת משקל גם לעושה בעת הכרעת וגזירת דינו... בנסיבות המיוחדות של המקרה שלפנינו, אנו סבורים כי הנורמה החברתית הכללית סובלת את אי הרשעתו בדין נוכח הפגיעה הכבדה בסיכויי שיקומו של המערער. אכן, המדובר בעבירה חמורה, בעלת פסול מוסרי אינהרנטי, אך עם זאת, דומה כי עבירה זו אינה משתייכת לקטגורית העבירות בהן לא ניתן, מניה וביה, לבטל את הרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים".

באופן דומה בוטלו הרשעות של נאשמים אף בעבירות של סחיטה באיומים (ע"פ 111/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** [1.4.14]), אי הגשת דוחות למס הכנסה (ע"פ 4606/01 **סופר נ' מדינת ישראל** [3.1.02]), קשירת קשר לפשע והחזקת נשק (ע"פ 9090/00 **שניידרמן נ' מדינת ישראל** [22.2.01]), התפרצות לבית מגורים

וגניבה (עפ"ג [מח' מרכז-לוד] 14167-10-15 **אלמנאו נ' מדינת ישראל** [9.2.16]), אי הגשת דוחות מס (עפ"ג [מח' מרכז-לוד] 44065-04-12 **מדינת ישראל נ' דאנו** [15.7.12]), זיוף בידי עובד ציבור, שימוש במסמך מזויף ומרמה והפרת אמונים (ע"פ [מחוזי ב"ש] 48671-08-15 **גולדנברג נ' מדינת ישראל** [16.3.16]), מרמה והפרת אמונים (ת"פ [מח' חי'] **מדינת ישראל נ' זבידאט** (10.2.15)) ועוד.

11. יישום המבחנים האמורים בדבר אי הרשעת הנאשם, מעלה כי התנאים האמורים מתמלאים במקרה דנן.

12. **בכל הנוגע לנסיבות העבירה ולאינטרס הציבורי**, סבורני כי מעשיו של הנאשם אינם ממוקמים ברף העליון של עבירות המרמה וחלקו בפרשה כולה הוא מינורי. הנאשם הגיע לסניף בנק שאותו הוא מכיר, עם הנאשם 2, לשם פתיחת חשבון בנק לנאשמת 4. במהלך פתיחת החשבון נאשם 2 חתם על טופס נהנה, בו הוצהר בכזב כי בעל השליטה בנאשמת 4 הוא הנאשם 2 וכי אין נהנה נוסף בחשבון, זאת על אף שבעל השליטה האמיתי בנאשמת 4 ובחשבון הבנק היה נאשם 1, והנאשם היה מודע לכך. הוסכם בין הצדדים כי מעמדו של הנאשם כרואה חשבון לא היה הכרחי לצורך פתיחת חשבון הבנק. לא מיוחסת לנאשם התנהגות אקטיבית בביצוע העבירה ולמעשה מדובר בעבירה במחדל, שכן היה על הנאשם להתריע כי פעולתו של הנאשם 2 אינה כדין, והוא לא עשה כן. כמו כן, יש לתת את הדעת לחלוף הזמן הניכר של קרוב ל-5 שנים מאז ביצוע העבירה בשנת 2014 (לשיקול חלוף הזמן לעניין אי הרשעה ראו ע"פ 111/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** [1.4.14]). העובדה שהמאשימה עצמה עתרה במסגרת הסדר הטיעון לעונש של צו של"צ בהיקף של 100 שעות, לצד מאסר על תנאי וקנס, מהווה אינדיקציה לכך שמדובר בנסיבות קלות של ביצוע העבירה, ואינה מתיישבת עם מסקנה בדבר חומרה רבה של ביצוע העבירה. זאת אף אם לוקחים בחשבון את החומרה אשר נלווית לעצם היותו של הנאשם רואה חשבון. נוכח האמור אינני סבור כי מדובר בנסיבות ביצוע עבירה אשר בגין לא ניתן להימנע מהרשעה.

אמנם קיים הליך נוסף, בבית משפט השלום בבאר שבע, שבו הנאשם הורשע, וההליך טרם הסתיים, ואף בו עותר הנאשם לסיום ההליך באי הרשעה. ככלל, קיומו של הליך נוסף, שבו נקבע שהנאשם ביצע עבירה, נזקף לחובת הנאשם, אף אם טרם הסתיים. עם זאת, סבורני כי הואיל ואותו הליך עדיין טרם הסתיים, והואיל והנתונים העובדתיים של אותו תיק אינם מונחים בפניי, הרי שאין בו כדי למנוע אפשרות לסיום ההליך שבפניי באי הרשעה, תוך שאין בכך כדי להביע דעה כלשהי בנוגע להליך המקביל אשר מתנהל נגד הנאשם בבית משפט השלום בבאר שבע.

13. נסיבות ביצוע העבירה כמתואר לעיל, כמו גם נסיבותיו האישיות של הנאשם הנעדר עבר פלילי, אשר ניהל אורח חיים נורמטיבי ותפקודי במסגרות חיו השונות, כאשר הנאשם הודה באשמה ונטל אחריות למעשיו, כמו גם המלצת שירות המבחן בעניינו, תומכים אף הם במסקנה כי ניתן להימנע מהרשעתו בדיון.

14. **גם באשר לדרישה בדבר הוכחה לפגיעה קונקרטית בשיקומו של הנאשם**, סבורני כי עלה בידי הנאשם להוכיח כי הרשעתו תביא בסבירות גבוהה לפגיעה במקור פרנסתו ובשיקומו.

סעיף 12 בחוק רואי חשבון, תשט"ו-1955 קובע כך:

"(א) **המועצה תחקור, בעצמה או על ידי מי שתמנה לכך מבין חבריה, כל מקרה שהובא לידיעתה ובו נאשם רואה חשבון בהתנהגות שאינה הולמת**

את כבוד המקצוע, בין שנקבעה בחוק זה או בתקנות ובין אם לאו, או שנתחייב בדין על עבירה שיש בה קלון; ובלבד שתינתן הזדמנות לרואה החשבון הנאשם להשיב על האשמה ולהתגונן.

(ב) לאחר חקירה כאמור, רשאית המועצה, אם תראה לעשות כך למען הגנת הציבור או שמו הטוב של המקצוע, להחליט על אחד מאלה:

- (1) התראה ברואה החשבון;
- (2) נזיפה ברואה החשבון;
- (3) הפסקת תוקף הרשיון לתקופה שתקבע;
- (4) ביטול הרשיון."

15. הוראות סעיף 12 לחוק רואי חשבון, תשט"ו-1955, קובעות מנעד סנקציות שהמועצה יכולה להטיל על רואה חשבון. אמנם, על פי לשון החוק, אין הכרח שרישיונו של אדם לעסוק בראיית חשבון יישלל אם יורשע בדין, ומנגד יתכן שרישיונו יישלל אף אם לא יורשע בדין. ואכן, כפי שטען ב"כ המאשימה, אין המדובר בשלילת רישיון "אוטומטית". עם זאת, הדעת נותנת שהרשעה בדין של הנאשם עלולה בסבירות גבוהה יותר להביא להפסקת תוקף רישיונו ואף לביטול הרישיון, באופן שיפגע בצורה ממשית ביכולתו לעבוד ולפרנס את עצמו, בפרט לאור מצבו הכלכלי הקשה כפי שתואר בתסקיר שירות המבחן. יש להניח כי קביעה שיפוטית בדבר הרשעת הנאשם בדין (וכלשון החוק: "נתחייב בדין"), יהיה בה כדי להוות שיקול לחובתו של הנאשם ככל שעניינו המשמעותי יתברר. מכאן שהנאשם עמד בנטל להוכיח כי ישנו חשש ממשי כי הרשעה פלילית תפגע במטה לחמו ובשיקומו.

16. לפיכך, ולאחר שנתתי דעתי לשיקולים השונים, סבורני כי באיזון הראוי בין מידת חומרת העבירה לבין הפגיעה בשיקומו של הנאשם ובהתחשב ביתר הנסיבות ובהמלצת שירות המבחן, הנזק הצפוי לנאשם אם יורשע אינו סביר ביחס לחומרת העבירה. מכאן שיש מקום להימנע מהרשעת הנאשם.

סוף דבר

17. **אשר על כן אני מורה כדלקמן:**

- א. **הרשעת הנשם מבוטלת וההליך מסתיים באי הרשעה**, תוך קביעה שהנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו.
- ב. צו של"צ בהיקף של 100 שעות בהתאם לתוכנית המפורטת בתסקיר שירות המבחן. מובהר בזאת לנאשם כי אם לא יבצע את השל"צ כנדרש, ניתן יהיה להפקיעו, להרשיעו בדין, ולגזור את דינו.
- ג. חתימה על התחייבות בסך של 10,000 ₪, לבל יעבור הנאשם במשך שנה מהיום כל עבירת מרמה. ההתחייבות תחתם תוך 7 ימים, ואלמלא כן ייאסר הנאשם למשך 7 ימים.

בשולי הדברים יצוין כי קיימות במקרה דנן נסיבות מיוחדות אשר מצדיקות את גזירת דינו של הנאשם, מבלי להמתין לסיום בירור המשפט של הנאשמים שלא הודו, וזאת בהתאם לסעיף 155(א)(2) בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. נסיבות אלה כוללות בעיקר את הפער המשמעותי שבין החלק המינורי אשר מיוחס לנאשם שבפניי בכתב האישום (פסקאות 28-31 לאישום הראשון) לעומת היקפו המשמעותי של כתב

האישום כולו, והזמן המשמעותי אשר יארך ניהול התיק כולו.

מזכירות בית המשפט תמציא העתק גזר דין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, ה' אדר ב' תשע"ט, 12 מרץ 2019, בנוכחות הצדדים.